

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkami porannym:
W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75.
 Za odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5.
Na prowincji i w Cesarstwie: rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1.
Za granicą: miesięcznie rs. 1 kop. 50.
 Numer pojedynczy bez dodatku kop. 5; dodatek poranny kop. 3.

KURJER WARSZAWSKI.

wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta zrana, a nadto wychodzą stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIEDMDZIESIĄTY DRUGI.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor *Kurjera Warszawskiego* codziennie od godziny 8-jej rano do 8-jej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-jej rano do 1-jej po południu.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz kop. 20.
Nekrologia: za wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.
Małe ogłoszenia za jeden wyraz po 2 kop., każdy raz, ogłoszenie minimum 20 kop.
Nadane za jeden wiersz garmontowy rs. 1.
 Ogłoszenia do *Kurjera* przyjmuje także Biuro Rajchmana i Frenclera, ulica Senatorska.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji 268. — Telefon Administr. 517. W Łodzi kantor własny, Piotrkowska 7/281, telefonu nr. 313.

— Komitet Najwyższej zatwierdzonej Loterii Dobroczynnej dla mieszkańców okolic, dotkniętych nieurodzajem komunikuje z prośbą o zamieszczenie, co następuje:

„Najwyższej zatwierdzona w d. 12-im grudnia 1891-go r. druga i ostatnia emisja biletów Loterii Dobroczynnej dla mieszkańców okolic, dotkniętych nieurodzajem 1891-go r.

Druga emisja biletów Loterii Dobroczynnej dokonana będzie w sumie 6,000,000 rs. ze ścisłym zachowaniem przepisów, zawartych w Najwyższej zatwierdzonej d. 18-go listopada 1891-go r. rozporządzeniu co do Loterii Dobroczynnej.

Zawiadomienia o terminie, w którym dokonane będzie losowanie wygranych, uczynione będą we właściwym czasie.

Sprzedaż biletów i kuponów pojedynczych dokonywana będzie: w banku państwa, kantorach tegoż i oddziałach, w oddziałach kasy oszczędności banku w Petersburgu i Moskwie, w kasach skarbowych powiatowych, w urzędach wydziału poczt i telegrafów i Czerwonego Krzyża, w kasach stacji kolejowych, w bankach prywatnych i w kantorach bankierskich i t. d.

O dniu otwarcia sprzedaży biletów w każdym mieście poczynione będą zawiadomienia, łącznie z wyszczególnieniem, gdzie mianowicie sprzedaż ta dokonywana będzie.

— W kościele św. Jacka (po-dominikańskim) jutro, o godzinie 7-jej zrana, odprawiona zostanie przed ołtarzem Matki Bożej Różańcowej uroczysta wotywa na intencję braci i siostr bractwa Różańca św.

— Jutro, o godzinie 9-jej zrana, w kościele św. Anny (po-bernardyńskim) odprawiona zostanie solenna wotywa z wystawieniem N. Sakramentu w monstrancji i procesją na intencję arcybractwa czci Niepokalanego Serca N. Panny Marji.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Dzisiejszej nocy otrzymaliśmy depeszę, która zdaje się zwiastować przesilenie ministerjalne we Francji. Na porządku dziennym wczorajszego posiedzenia izby stała interpelacja radykalisty Hubbarda,

żądająca przyspieszenia obrad nad przedstawionym w styczniu przez rząd projektem nowej ustawy o stowarzyszeniach, którą lewica radykalna dosyć słusznie uważała za próg do wielkiej akcji rządowej około rozdziału kościoła od państwa. Rząd spełnił dawne żądanie radykalistów, przedstawiając rzeczony projekt, dosyć ostry w traktowaniu zgromadzeń religijnych, nie miał wszakże tych pobudek bezwzględnej zerwania z kościołem, które skrajne żywioły republikańskiej większości w izbie obrały sobie za program.

Musiło przeto wczoraj przyjść do poważnego starcia pomiędzy pojedynczym stanowiskiem rządu, pomiędzy prowokacyjną polityką radykalizmu republikańskiego i słuszną podejrzliwością prawicy monarchicznej, dla której polityka kościelna p. Freycinet nie wydaje się wcale tak idealnie potulną, jak zastępowi anarchicznemu pp. Pelletana i Clémenceau. Z tych dysonansów i niewyrozumień wynikał „porządek dzienny”, uznający dotychczasową politykę kościelną rządu, za którego przyjęciem oświadczył się p. Freycinet, stawiając kwestię gabinetową. Izba 304 głosami przeciw 202 odrzuciła wszelako wskazany przez rząd motywowany porządek dzienny, a tem samem wedle wzorowych pojęć rządów konstytucyjnych udzieliła gabinetowi wotum nieufności, skutkiem którego p. Freycinet powinienby z pałacu Bourbonów udać się najprostszą drogą do pałacu elizejskiego i złożyć w ręce prezydenta Rzeczypospolitej, Carnota, dymisję gabinetu, którego żywot domierza już lat dwóch, okres czasu prawie niepraktykowany za trzeciej Rzeczypospolitej francuskiej.

Nie znając przebiegu wczorajszego posiedzenia izby, nie możemy ręczyć za to, czy sytuacja przedstawia się istotnie w tej barwie i postaci; gdyby wszakże nawet tak było, wątpimy, ażeby przyszło istotnie do upadku gabinetu p. Freycineta. Prawda, że utracił on już oddawna swą pierwotną spistość, że zarysowane współzawodnictwa nabierały z biegiem dni coraz więcej aktualnej siły, że w końcu trudno przyszło gładkiemu, jak szkło najwykwintniejsze, p. Freycinetowi, brać odpowiedzialność moralną i towarzyską za policzek, wymierzony przez Constansa deputowanemu z akompanjamentem kopnięcia i innych, niedwu-

znacznych objawów radykalnego zerwania z konwencjonalizmem form towarzyskich.

Prawda to wszystko, z drugiej wszelako strony potrzeba liczyć się z pewnym czynnikiem psychologicznym, jaki wytworzył się w ciągu dwóch lat ostatnich we Francji, a wreszcie i z postulatami, jakie wynikać się zdają z ogólnej sytuacji międzynarodowej.

Francja poczęła oswajać się z ideą trwałości rządu; ciągle przewroty ministerjalne obmierzyły jej, przyniosła ona w ostatnich czasach niejedną już kompromis po nad zerwanie z tą grupą wybitnych i rutynowanych mężów stanu, którzy od dwóch lat rządzą Francją z oczywistą korzyścią dla kraju. W pałacu Bourbonów namyśla się zapewne dwukrotnie, zanim pozwolą, aby p. Freycinet z niespodziewanego wyniku głosowania wczorajszego wysnuł należyte konsekwencje i porzucił posterunek, na którym służył z wielkim pożytkiem, zarówno wewnętrznym, jak zewnętrznym interesom i sojuszom Francji.

Wskreszenie wpływu międzynarodowego Rzeczypospolitej, który zniknął niemal zupełnie w pierwszych dziesiętkach lat po straszliwym pogromie z r. 1870-go, jest niewątpliwą zasługą dzisiejszego rządu, a skutki tego pomyślnego zwrotu dają się dostrzegać na całym już widnokręgu europejskim. Obalenie pp. Freycineta i Ribota w obecnej chwili, kiedy pierwsze owoce zbierać zaczęto z posiewu, byłoby prostym targnięciem się na własną przyszłość, moźolnie wśród tyłu rozczarowań i upokorzeń okupiana.

Ostatnie wybory rumuńskie położyły kres rozbić tamtejszej izby na bezsilne frakcje i frakcyjki, wzajemnie się rozbrajające i wszelki rozwój organicznej polityki reform unicestwiającej. Gabinet zachowawczo-junimistyczny oprze się na ogromnej, jednolitej, świadomej swoich celów większości, na której zbywało Rumunji od chwili upadku Jana Bratiana. W polityce wewnętrznej gabinet koalicyjny starego Katardzia i pełnego twórczych, młodych idei Karpa oznacza podźwignięcie ekonomiczne, społeczne i administracyjne kraju przez szereg życiodajnych reform. Katardziu dzisiejszy nie jest owym zarzewiałym wsteczniakiem, owem mauzoleum przedhistorycznych pojęć, jakim był w r. 1870-ym i później;

ODPOWIEDZI.

(Dokończenia.)

Podług pana J., ja „pojęcia nie mam, czem jest symbolizm literacki”. Sprawa rozchodzi się nie o to, czy ja mam czy nie o tem pojęcie, tylko o umotywowanie tego związku, jaki pan J. widzi między symbolizmem i impresjonizmem.

W *Tygodniku ilustrowanym* i *Kurjerze warszawskim* p. J. scharakteryzował impresjonizm jako chaos plam barwnych, nie wyrażających i nie przedstawiających, a jako odpowiedni objaw w literaturze przytoczył wiersz Mallarmégo, który jest doskonałą formą poetycką, czyli ornamentyką literacką, wiersz złożony z wyrazów oznaczających rzeczy wiadome, ich stany i stany psychiczne człowieka.

Jakaż więc jest analogja w samych tych dziełach i w ich działaniu na widza—czytelnika?

Zeby wiersz Mallarmégo składał się z pojedynczych sylab, nie wyrazów, któreby w dodatku nie grupowały się w żadną określöną formę wiersza, nie miały ani rymu, ani rytmu—analogja byłaby zupełną. Tak jak jest teraz—niema żadnej, absolutnie żadnej.

Gdy tymczasem ornament, którego przykład podałem, a który daje się oczywiście zmieniać do nieskończoności i wyrażać, co kto zechce, przedstawiając rzeczy wzięte dowolnie lub z góry powziętym celem i ułożone w pewną harmonijną linię, która ma swoje stale powtarzające się motywy, akcenta, przerwy i

zagięcia, która rozwija się konsekwentnie z pewnego motywu, ma przedewszystkiem z wierszem Mallarmégo analogję *materiałną*. A dalej, jeżeli ten ornament będzie kto układał pod wpływem pewnego uczucia lub stanu psychicznego—albo też z chęcią wywołania takiego uczucia w widzu użyje do tego takich barw i takich kształtów, takich rzeczy, które swoim charakterem i tem, co się wie o ich stosunku do nas, wywołają w umyśle widza takie kojarzenia się wyobrażeń, które go doprowadzą do stanów uczuć, jakie twórca ornamentu zamierzał wywołać.

Pan J. tak objaśnia sposób działania poezji symbolicznej: „Gdy powiemy: noc zstąpiła na duszę moją”, to *symbolicznie*, krócej znacznie wyrażiliśmy myśl: smutek ciemny, jak noc, oświadną moją duszę”.

Czy za pomocą chaosu plam barwnych pan J. zdoła wywołać takie lub tym podobne wrażenie? Zdaje się, że nie.

Tymczasem, jak wyrazy mają dla nas, oprócz znaczenia nazw rzeczy wiadomych, często znaczenie *symboliczne*, podobnież się ma z rzeczami, z tem co jest materialem i bezpośredniego i symbolicznego działania malarstwa.

Pan J. zdaje się, że z ornamentu można usunąć każdą rzecz i zastąpić ją inną podobnego kształtu. Jak z jakiego ornamentu. Ornament, któryby był nietylko małowieżym, lecz zarazem wyrażał pewien stan uczuć ludzkich, może być bardziej jeszcze ściśle w częściach związany, logiczny i konsekwentny, niż wiersz, o którym mowa; może być czemś, co się nie da nigdzie naruszyć bez zepsucia całości. Ornament może być i smutnym i wesółym, i dzielnym i melancholijnym, lecz chaos plam kolorowych niewyróżnia-

jących i nie przedstawiających nic, jest i może być tylko niczem.

Pan J. mówi, że w ornamencie Rafaela *waza* jest tylko *waza*, a *lew—lwem*. A czemuż jest w wierszu Mallarmégo *koronka, łóżko, okno, girlanda*? I dlaczego pan J. tak mało robi subjekeji, usuwając przedmioty z ornamentu plastycznego, a tak bezwzględnie nie pozwala zmieniać wyrazów w *ornamencie literackim*? Odpowiedzi na to pytanie niema.

Pan J. twierdzi tylko, że jak wiersz symbolistów jest nienaruszalny i działa tylko w całości, podobnie i „obraz impresjonistyczny *całością jedynie działa na widza*”.

Naprzód każdy obraz działa *jedynie całością*, jeżeli można w nim oglądać części, to również częściami można czytać wiersz symbolistyczny. Co się tyczy obrazu impresjonistycznego, działa on *jedynie* w całości, nie wskutek swego dekadentyzmu, tylko wskutek *swojej techniki*, która jest obliczona na pewne odpowiednie do wielkości obrazu oddalenie. Znowa więc analogja pana J. jest chybną!

Pan J. w *Tygodniku ilustrowanym* znajdował, że sonetu Mallarmégo „niepodobna ani przetłumaczyć ani wytłumaczyć”; twierdził zarazem, że „malarz impresjonista dla zaznaczenia *dali* kładzie grudkę *niebieskiej farby*, gdzie widzi „*odcien*” *czerwonny*, kładzie *całą warstwę czerwonej farby*, rad, że zaznaczył przez to *wzrost* *ciemności* na danym przedmiocie” — i w tych właśnie cechach widział istotę impresjonizmu, a nadewszystko jego pokrewieństwo z *symbolizmem*.

Przedewszystkiem, jeżeli malarz „*tam, gdzie widzi odcień czerwony kładzie całą warstwę czerwonej farby*” to bynajmniej nie maluje *symbolami*. Nie

kojarząc się z Karpiem i Aleksandrem Lahowarym, przyjął on w dobrej wierze cały ich program, zarówno wewnętrzny, jak zewnętrzny.

Generał Manu, który na pięciotysięcznym mityngu wyborczym z d. 25-go stycznia w Bukareszcie oświadczył: „Pragniemy utrzymania dobrych stosunków ze wszystkimi mocarstwami, zadaniem wszelako naszym być musi poparcie działalności tych mocarstw, które szczerze zdecydowane są pracować nad utrzymaniem pokoju”, mówił w imieniu junimistów zarówno, jak Łazarza Katardzia i owego obozu starozachowawczego, którym ten pierwszy bojar rumuński od ćwierć wieku z górą dowodził. Br. Z.

Wylew w sandomierskiem.

(Korespondencja własna Kurjera warszawskiego.)

D. 14-go lutego.

Mieszkańcy okolic, położonych nad Wisłą, przyzwyczajeni są do wybryków rzeki; wylew jednak, który nawiedził doliny Samborzeczką i Koprzywnicką, tak ze względu na porę (pierwsze dni lutego), jak i na wyjątkowo łagodną zimę i ciekłą powłokę lodową, był najzupełniej nieoczekiwany.

Po gwałtownej odwilży i deszczach, d. 29, 30 i 31-go stycznia, Wisła w dniu 1-ym lutego pod Sandomierzem ruszyła; lody jednak, aczkolwiek cienkie, zatrzymując się na mieliznach i tamach regulacyjnych, utworzyły poniżej Sandomierza zator, który powiększając się coraz bardziej w górę rzeki, doszedł niebywałych rozmiarów, bo 18-tu wiorst długości, sięgając aż po za wieś Przewłokę, w gminie koprzywnickiej położoną.

Na całej tej przestrzeni i powyżej nieco, Wisła wystąpiła z zapchanego lodami koryta, przerywając z niesłychaną gwałtownością wały ochronne i zalewając wieś sąsiednie do wysokości okien, a miejscami i dachów chat włościańskich, na których strychach mieszkańcy musieli szukać schronienia.

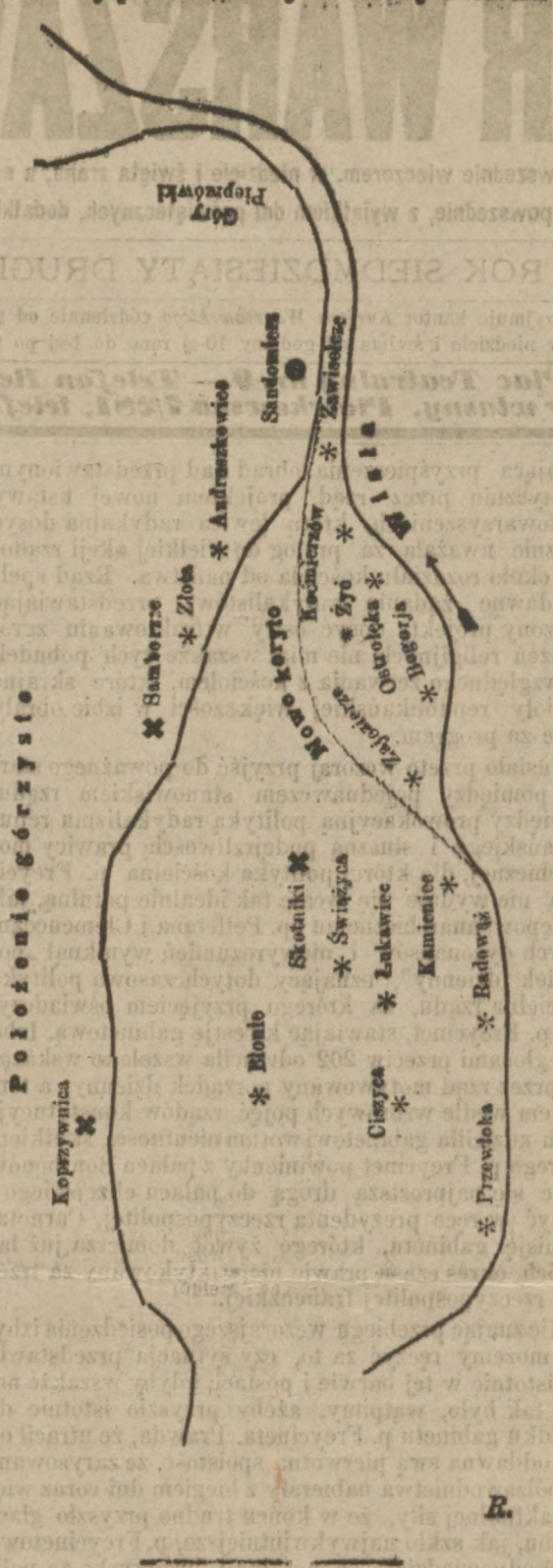
Na domiar kłeski nastąpiły mrozy, zator nie ruszył, woda nie schodzi, zasiewy więc ozime na przestrzeni kilku mil kwadratowych zostaną zapewne doszczętnie zniszczone.

Istnieje obawa, że Wisła na długości 10-ciu wiorst zmienić może swoje łóżysko, wskutek bowiem zatamowania lodami koryta, wody zwróciły się od wsi Kamieniec przez Skotniki, Zajezerze, pod Samborzec, Ziota, Andruszkowice ku Sandomierzowi.

W takim wypadku kilkanaście wiorst kwadratowych z wsiami: Bogorja, Ostrołęka, Zajezerze, Kocmierzów, Życ i Zawisełcze, znalazłyby się po drugiej stronie Wisły, która w tem miejscu stanowi granicę.

Obywatele miejscowi wysłali telegraficzne prośby do władz o pomoc w usunięciu zatoru, który przy ponownem topnieniu śniegów i ruszeniu wód spowodować może nowe, tembardziej nieobliczone kłeski, że o odbudowaniu zniszczonych wałów obecnie nie może być mowy.

Poniższy plan dokładnie stan rzeki awidoczn!

W czym i na czym.

II.
Emil Augier.

Wielki ten mieszczanin pracował po mieszczańsku: spokojnie, systematycznie, jak byle kto. Papier zwyczajny, pióra zwyczajne, strój, jaki się zdarzył. Jedyne rys charakterystyczny: stało przed nim zawsze 12 nalożonych fajek. Zapalał pierwszą, zaczynając pisać i wstawał od biurka z chwilą, gdy się kończyła dwunasta. Na schyłku życia, z polecenia lekarskiego, przestał palić. I — a niech się nad tem zastanowią wyznawcy teorii wpływu na twórczość środków pobudzających — nikt tego nie zauważył.

George Sand.

Pracowała po nocach — co noc — pałac przytem piórosy, które sama zwijała. Pióro jej biegło po wielkich ćwiartkach papieru bez zawahania się, zapewniając je szerokiem, czytelnym pismem. Świadczy o tem korespondencja autorki z Flaubertem. Ona to, kończąc powieść jedną o północy, na świeżej ćwiartce papieru bezpośrednio rozpoczynała nową. Wolno panu, jako panu.

Barbey d'Aurevilly.

Znane były w swoim czasie trzy kolorowe atramenty Barbey'a d'Aurevilly, osypane złotym proszkiem. Kto miał zaszczyt odbierania od niego książek z dedykacjami, przypomina sobie zapewne owo: Przyjacielowi mojemu, na czerwono; X. Y. na niebiesko, z podpisem autora na zielono. Często mieszał wszystkie trzy barwy w jednym słowie. Pismo posypywał złotym proszkiem (tak przynajmniej twierdził). Litery stawał wysokie, szczupłe, proste. Pracował zrana, po południu i wieczorem, o ile nie miał w rękę zaproszenia do której z marekiz. Głośny był z ekscentryczności stroju, tak w domu, jak i po za domem.

Aleksander Dumas ojciec.

W koszuli, z rękawami zawiniętymi po łokcie, z pierśią odkrytą, zapisywał arkusze ministerjalnego niebieskiego papieru pięknym, kaligraficznym charakterem swoim, który w początkach kariery jedyne dawał mu utrzymanie, jako sekretarzowi generała Foy, przyjaciela jeszcze generała Dumasa. „Jakże chętnie byłbym sobie wtedy poobcinał ręce!” — wołał nieraz głośny pisarz na wspomnienie „dni niewoli”, w którą go kaligrafia jego wtrąciła. Poprawki? nie wiedział nigdy, co ten wyraz znaczył. Strumień twórczości jego płynął zawsze równo, obficie, pełnym korytem. Nie używał żadnych środków pobudzających; rozsadzili by chyba potężny jego organizm.

Ernest Renan.

Jak Flaubert dniem gromadził materiały, aby je nocą obrabiać w książkę, tak Renan zbiera źródła w Paryżu, tworzy zaś w Rosmapamon. Tam to, kołysany łopotem fal, wielkim pismem swoim daje wyraz myśli, jasnej zawsze i pewnej siebie. Powróciwszy do Paryża, troskliwie przegląda przygotowaną pracę i to nie tylko w rękopisie, ale i w odbitkach. Długo zapamiętają w zecerni *Revue des Deux Mondes* jeden z artykułów jego, 17 razy korygowany. Dzieło już odbite, gotowe do zbroszurowania, rok jeszcze cały zatrzymuje u siebie w biurku i przegląda... przegląda... Pewnego dnia, gdy się przed nim skar-

jest to wywoływanie wrażenia za pomocą jakichś umówionych znaków, czem jest każdy symbolizm, tylko jest najprostszym, najbrutalniejszym powtórzeniem rzeczywistych tonów barwnych, jest malowaniem tego tylko, co jest rzeczywiście w naturze — i nie więcej. Żeby malarz mógł za pomocą pewnych umówionych znaków, pewnych symbolów wywołać w umyśle widza wrażenie czerwonej barwy, byłby to rzeczywiście symbolistyczny sposób malowania; jeżeli jednak dla wywołania wrażenia błękitu, zieleni lub czerwieni malarz używa farb odpowiednich, robi najzupełniej to samo, co każdy inny malarz by zrobił — robi to, bez czego nie byłoby malarstwa.

Jeszcze więc jedno podobieństwo upada, a zarazem pokazuje się, że p. J. nie zanadto jasno pojmuje, czem jest wogóle symbolizm i jaki proces myślowy odbywa się przy działaniu środkami symbolicznymi w sztuce.

Pan J. w *Tyg. Il.* twierdzi, że poeci symboliczni „są świetni w formie wiersza, ale wręcz niezrozumiali”, — a w *Kur. Warsz.* uznaje obraz Clause'a za równie doskonale dzieło impresjonizmu, jak najlepsze wiersze Verlaine'a — „świetnego (jako symbolisty), w formie wiersza, ale wręcz niezrozumiałego”.

Dobrze. Ale co jest niezrozumiałego w obrazie Clause'a? zorza wieczorna? śnieg? łód? drzewa, ogołocone z liści? niebo? oddalenie? kilka figurek na łodzi? — Co?

Nie! — absolutnie — nie!

Obraz Clause'a jest tak prosty, zrozumiały, tak nie symboliczny, jak motyw z natury, który powtarza z nadzwyczaj subtelną prawdą.

Tymczasem wiersze symbolistów są niezrozumiałe wskutek tego, że między rzeczami, określeniami

ich przymiotów i działania, stanów uczuciowych i psychicznych niema przyczynowego i logicznego związku — tak samo, jak go niema między oddzielnymi przedmiotami, stanowiącymi ornament z figur, roślin, zwierząt i innych rzeczy. Tu i tam związek jest w pewnej formie zewnętrznej, która je wiąże ze sobą i w pewnym charakterze rzeczy i wyrazów, z których się całość składa. Analogja więc jest bijąca.

Pan J. ma rację: trzeba badać dlaczego takie obrazy zaczęto malować i dlaczego takie wiersze zaczęto pisać — tylko niech mu się nie zdaje, że jego kombinacje frazesów cokolwiek tłumaczą. Pan J. mówi, że źródłem tej poezji jest „przesyt, niezadowolnienie, szukanie coraz subtelniejszych, wyrafinowanych form i objawów sztuki” — i twierdzi, że: „Ziód ten potiąg u poetów do nagromadzenia wyrazów twarcho-brzmiących, gdy chodzi o wyrażenie czegoś chrześzczącego, grzmiącego.”

I to ma być cecha dekadentyzmu?!! Czy p. J. nie słyszał nigdy o Onomatopei?

Czy może jemu się zdaje, że wiersze:

*mond z tarabanem odbywa
I bgnie tu to tam*

albo:

Brzmi jego trąba chraptliwa, —

i t. d. i dalej; czy może p. J. się zdaje, że wiersze te są też *articles fin de siècle* symboliczno-dekadentcko-impresjonistyczne?

Polecam uwadze p. J. odczytanie choćby trochę krajowych poetów, a znajdzie on skarby podobnego dekadentyzmu — nawet w Rozbickim.

Wiersze symbolistów i dekadentystów są faktem w dziedzinie sztuki, na który teoria p. J. nie daje żadnej odpowiedzi, analogje zaś, które on odnajduje

między obrazami impresjonistycznymi a temi wierszami, nie wytrzymują żadnej krytyki.

Niech p. J. się uspokoi, nie potrzebuje on mi dowodzić, że związek między prądami w sztuce i literaturze istnieć może, to wiadome, lecz związek ten nie istnieje tam, gdzie go widzi p. Jankowski.

Co są warte opinie p. J., dziś nawet, kiedy, jak sam twierdzi, przejrzał i wie, że impresjonizm przez Clause'a stworzył istotnie niezrównany obraz, jeżeli w tym samym artykule p. J. znówu pyta: „Czy malowanie sposobem impresjonistycznym nie jest gonieniem po manowcach za mrzonką, czy nie jest trwonieniem bezcelowem czasu i sił, czy nie jest warjackiem kuszeniem się o wypowiedzenie barwą i linią tego, czego sztuka plastyczna z natury rzeczy wypowiedzieć nie jest w stanie?” I wszystko to p. J. mówi już po odkryciu niezrównanego obrazu Clause'a, który uważa za impresjonistyczny i po widzeniu portretu Podkowińskiego, o którym w tymże samym artykule, a w tym samym tygodniu w *Tyg. Il.* mówi jako o rzeczy doskonałej a „impresjonistycznej”.

Taką jest teoria symbolizmu i impresjonizmu, sformułowana przez p. J. Jeżeli jego liczni czytelnicy już podzielają jego opinie, w takim razie mają rzeczywiście jasne wyobrażenie o tych dwóch kierunkach w sztuce!

Zbyt długo zajmowałem się artykułami p. J. Ale rzeczy i ludzie mają dwojaką wartość: jedną istotną, zależną od ich przymiotów, a drugą wynikającą z tego znaczenia, jakie do nich przywiązują inni ludzie.

P. J. jest najznakomitszym krytykiem naszego dziennikarstwa i jako taki zasługiwał na bliższe poznanie, nie ze względu na wartość swoich pojęć, tylko ze względu na ten wpływ, jaki zajmując to stanowisko, może wywierać na opinie ogółu.

żył Flaubert, iż całe sześć dni przemęczył się nad jedną stronką i nie zdołał jej skończyć: „W takim wypadku—zawolał Renan—ja przechodzę do następnego rozdziału”.

Hipolit Taine.

Pracuje zrana, przechadza się po południu, śpi wieczorem. Pismo ma drobne na drobnym papierze, z mnóstwem poprawek. Zwyczajna marynarka. Oddawna już tworzy jedynie na wsi, w Sabaudji, gdzie większą część roku spędza. W Paryżu zbiera źródła, szuka ich tak w bibliotekach, jak i u specjalistów. Wielki to psycholog, grzechem zaś jego, iż dał pretekst do naturalizmu. (==)

Od administracji.

Dla uniknięcia nieporozumień uprzedzamy szanow. prenumeratorów „Kurjera”, iż przedpłata na ręce roznosicieli może być wnoszona jedynie za kwitem sznurowym, pieczęcią administracji opatrzonym, w przeciwnym bowiem razie za wpływ pieniędzy odpowiadać nie możemy.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

== Zbiór praw i postanowień rządowych w nrze 11-ym zamieszcza następujące przepisy co do stawiania budynków i regulowania ulic w znaczniejszych osadach Królestwa Polskiego. Na rynkach i głównych ulicach, oraz w niektórych innych punktach osad, wskazanych przez rząd gubernjalny, wszystkie budynki winny być pokryte materiałem niepalnym, w innych zaś częściach osady wolno jest pokrywać je drzewem. Budowle gospodarcze niemieszkalne, odległe nie mniej, niż 50 sążni od najbliższych domów mieszkalnych, i nie mniej, niż cztery sążnie od innych najbliższych budynków niemieszkalnych, mogą być poszywane słomą. Budynków drewnianych tak mieszkalnych, jak i niemieszkalnych nie wolno stawiać bliżej, jak o trzy sążnie od innych zabudowań. Jeżeli rozmiar miejsca nie pozwala na zachowanie tej odległości, to wolno jest wznosić budowle drewniane na mniejszej odległości od innych zabudowań, ale w takim razie budowle te muszą być pokryte materiałem niepalnym i odgródzone od sąsiednich zabudowań pełnym murem, wyższym o jedną stopę od budowli, które odgradza. Kominy we wszystkich domach muszą być murowane od samej podstawy. Przy wznoszeniu nowych albo przebudowywaniu nanowo starych domów ulice główne winny być rozszerzone do ośmiu, a inne do sześciu sążni. Fabryki i zakłady w osadach budowane być mogą nieinaczej, jak za pozwoleniem rządu gubernjalnego. Przy wznoszeniu tego rodzaju zakładów w osadach stosować należy przepisy co do ich budowy po miastach. Wyłuszczenie osad, w których powyższe przepisy mają być przestrzegane, należy do Jenerał-Gubernatora warszawskiego.

Jakież muszą być te opinie, jeżeli ich kierownicy zdradzają tej miary nieuctwo!

Na koniec małe wyjaśnienie jednej z kwestyj, poruszonych przez p. Jankowskiego. Mówi on, że proch, który ja uważam za wymysłony przez siebie, jest popoliłym, „doskonałe nam (t.j. p. Jankowskiemu) znanym prochem” z domieszka spirytusu z pierwszego lepszego sklepiu kolonialnego (wykwintna aluzja, że źródłem moich natchnień byli pp.: Lijewski, Riedel etc. co za dżentelmeńska polemika!), że ja wyłamuję drzwi otwarte, że wogóle w tem, co ja piszę, nie było i niema nic nowego, o czemby p. J. i inni jemu podobni oddawna nie wiedzieli.

Najlepszym dowodem, że tak jest, jest zapewne ten spokój, z jakim moje opinie zostały przyjęte, ten brak oporu, polemiki i napaści na nie? Lecz mniejsza o znaczenie tych opinii wogóle, pozwoli jednak p. J. przypomnieć sobie parę faktów, które pokażą, jaki jest stosunek do moich opinii p. Jankowskiego i od kiedy on poczuł, że wie sam oddawna to wszystko, o czem ja piszę. Może się p. J. przekona, że wobec niego moje „profesorstwo” jest całkiem uprawione. Nie szukam w tem chwały, taki uczeń nie jest bynajmniej listkiem wawrzynu, ale, ponieważ prawda przedewszystkiem, może nie weźmie mi za złe p. J. paru wspomnień z niedawnej przeszłości.

Przed laty trzema p. J. przyszedł do mnie na Hożę nr. 40, żeby się dowiedzieć, co ma pisać o obrazie Siemiradzkiego: „Chopin u Radziwiłła”. Może p. J., jako sumienny badacz teorii sztuki, znajdzie u siebie mały notesik, w którym zapisywał moje zdania, a któremi podzielił się z czytelnikami Kurjera codziennego.

To była pierwsza lekcja prywatna. Następnie p. J. przyszedł do mojej pracowni na Oboźnej z prośbą,

== Ministerjum spraw wewnętrznych zaleciło odpowiednim władzom stosowanie następujących kar dyscyplinarnych do trzymany w areszcie niewypłacalnych dłużników: Za wszelkie naruszenie porządku, przekroczenie obowiązujących przepisów lub nieposłuszeństwo względem władzy, dłużnicy podlegają: ograniczeniu w jadł do jednego miesiąca, pozbawieniu prawa spaceru do siedmiu dni, zwyktemu aresztowi do sześciu dni, aresztowi obostrzonemu do trzech dni, aresztowi o chlebie i wodzie do dwóch dni, pozbawieniu prawa czytania książek do 14 dni i pozbawieniu prawa przyjmowania odwiedzających od siedmiu dni do całego miesiąca. Kary mogą być skosowane w razie choroby winnego. Każda kara notowana być winna w specjalnie prowadzonym dzienniku.

== Birż. wied. donoszą, iż rada państwa zatwierdziła następujące zmiany w obowiązującej obecnie ustawie wekslowej. Miejsce wypłaty winno być oznaczone na wekslu; jeżeli nie zostało ono oznaczone, to za nie uważane być winno miejsce wydania wekslu lub zamieszkania dłużnika wedle uznania wierzyciela. Protest obowiązuje tylko przeciw osobie wystawiającej weksel. Weksel winien być zaprotostowany w ciągu trzech dni po terminie. Forma weksli zostaje zmieniona.

== Dzienniki petersburskie donoszą, że w jesieni odbędzie się zjazd hodowców owiec, oraz fabrykantów wyrobów wełnianych w jednym z miast w gubernjach południowych.

== Gazety petersburskie donoszą, iż poruszono kwestję obowiązkowego wprowadzania w wszystkich kolejach specjalnych pociągów robotniczych po cenach niższych. Pociągi te mają kursować nie tylko latem, lecz przez cały rok kilka razy w tygodniu.

== Wskutek rozporządzenia p. ministra finansów, Bank państwa polecił warszawskiemu kantorowi nieodwołalnie do d. 13-go kwietnia r. b. zakończyć wszelkie rachunki b. Banku polskiego z jego oddziałami i korespondentami. W tym celu zarządzający pomienionym kantorem z grona urzędników wydziału likwidacyjnego ustanowił osobną delegację, dla przyspieszenia zaś robót polecił pracować nie tylko w godzinach biurowych, ale i w porze wieczornej od godz. 7-ej do 11-ej.

== Władze pruskie, jak donosi Warsz. Dniewn., zamknęły zupełnie komunikację pograniczną z gminą ożarówką, w pow. będzińskim, przez przykomoerek Niezdara, a to z powodu grasowania w pomienionej gminie ospy naturalnej, która w ciągu stycznia zabrała tam trzy oliary.

== Etat osobowy kolei wiedeńskiej w porównaniu z rokiem zeszłym powiększył się o 49,800 rs.; powiększenie to wywołane zostało utworzeniem 32 nowych posad telegrafistów i 25 posad w służbie konduktorskiej, podwyższki zaś dotychczasowych plac etatowych nie przenoszą 3,000 rs.

== Ruch emigracyjny do Ameryki wśród mieszkańców gub. łomżyńskiej, jak donosi Warsz. Dniewn.,

żebym obejrzał jego obrazki i powiedział mu, co ma robić. „Będziesz jeździł—mówił—ale co robić!” Poszliśmy więc do ramiarza na Marszałkowską i na wystawę Krywulca. Na jednym z obrazków było zbocze góry, porośnięte trawą i duże drzewo — wszystko żółte. Pan J. wyrzekł, że nie posiada techniki. Odpowiedziałem mu, że technika jego jest zupełnie wystarczająca, lecz spytałem, dlaczego maluje trawę i drzewa na żółto. Odpowiedział mi: „No jakże! czyż to można tak zielono malować? fe! któż to widział!” Wyflumaczyłem mu, że stary przesąd do zielonej barwy już upadł i wyjaśniłem, dlaczego należy malować trawę taką, jaką jest w danej porze roku i w danym oświetleniu.

To była druga lekcja prywatna.

Pan J. darzył mnie zupełnem zaufaniem, ja dzieliłem się bez zastrzeżeń tem, co wiedziałem o malarstwie.

Ten miły stosunek skończył się jednak, odkąd dałem panu J. jedną korepetycję publiczną.

Pan J. jakiś czas podpisywał się w Tygodniku ilustrowanym pseudonimem Vand der Meer. Otóż tego Vander Meera spytałem raz w Kurjerze warszawskim: co on myśli o pomnikowości monumentu i czem ona się różni od monumentalności pomnika, o której on pisał? Przepadło wszystko! I zaufanie pana J. do mnie i nasze prywatne lekcje — wszystko, nawet Van der Meer zginął ze swoim zniestawionem nazwiskiem; pan J. wystąpił jako Czesław Jakowski i od razu poczuł, że wiedział o wszystkim oddawna, że wiedział przedemną i zaczął biadać, że ja „drzwi otwarte wyłamuję”.

Jednak iskierka dawnego dla mnie uczucia tłała w p. J. pomimo wszystko. Nie mógł wprawdzie przyznać się publicznie do stosunku z tak nieprzyzwoitą

nie ustaje. W ciągu ubiegłego stycznia z powiatu kolneńskiego tej gubernji emigrowało 26 ludzi, z których dwaj tylko żydzi, pozostali zaś katolicy. Wychodzący są w wieku od 18 do 43 lat. Siedmiu z nich pozostawiło w kraju żony i dzieci bez żadnych praw środków do życia.

== Lombard miejski przy tutejszym magistracie, pomimo najniższej stopy procentowej od zastawów kosztowności, wynoszącej rocznie 6°/_o, od czasu wydania normalnej ustawy dla lombardów prywatnych, a zwłaszcza rozwinięcia działalności warszawskiego Towarzystwa akcyjnego pożyczek na zastaw ruchomości, pobierającego od kosztowności 18°/_o rocznie, utracił większą część swojej dawniejszej klienteli. Obecnie od lat kilku nie było dnia, aby w kasie nie znajdowało się po kilka tysięcy rubli do dyspozycji, wówczas gdy dawniej interesanci oczekiwali po kilka dni na kolej wypłaty pożyczek, w miarę napływu gotówki, do taksatora zaś lub kasjera docisnąć się było niepodobna. Dziś minęło to wszystko. W biurze lombardu teraz przy prolongowaniu przed terminem licytacji fantów, dnia 13-go marca, spotyka się zaledwie po kilka osób. Zdaje się, iż zmniejszanie się w dalszym ciągu klienteli nie zatrzyma się, gdyż obroty coraz są mniejsze. Kompetentni twierdzą, iż środkiem do zyskania ufności w dawniejszym szerokim zakresie byłoby: przyjmowanie fantów na zastaw w każdej porze dnia, tak, jak to się dzieje w lombardach prywatnych, uproszczenie formalności w odbieraniu pożyczek i prolongat i natychmiastowa wypłata pożyczek, co wszystko razem ułatwiłoby potrzebującym szybki kredyt, jakiego dostarczają prywatne lombardy, pomimo pobierania lichwiarskiego procentu.

== Ponieważ w sprawie zastosowania nowej ustawy fabrycznej zachodzą jeszcze rozmaite wątpliwości, wymagające szczegółowych wyjaśnień, przeto inspektor warszawskiego okręgu fabrycznego, rz. r. st. dr. Swiatłowski, osobiście przyjmuje interesantów w następujących terminach: we wtorki i piątki od godz. 12 do 3-iej po południu w gmachu ratusza w kancelarii oberpolicmajstra, a w inne dni tygodnia, prócz niedziel i świąt, u siebie w domu (Aleja Róż nr. 8) od godz. 9-ej rano do 12-ej w południe.

== Znaczna część urzędników i oficjalistów kolei wiedeńskiej obowiązana jest do składania kaucyj, bądź to na zabezpieczenie efektów służbowych, bądź też dochodu kasowego itp. Kaucje te potrącają się z pensyj urzędników i jak dotąd trzymane były w gotowiznie w kasie głównej zarządu, nie przynosząc właścicielom żadnego procentu. Obecnie, jak się dowiadujemy, zarząd kolei polecił wszystkie kaucje przelać do kasy oszczędności przy kolei wiedeńskiej.

== W tych dniach zarząd kolei wiedeńskiej polecił wypłacić specjalną gratyfikację 25 maszynistom i 39 ich pomocnikom, którzy w ciągu 1891-go r. nie opuścili ani jednego dnia służby; pierwsi otrzymali po 25, drudzy po 15 rs.

== Według sprawozdania urzędu lekarskiego, zamieszczonego w Gazecie policyjnej, na zasadzie ra-

osobą, która drzwi otwarte wyłamuje i używa spirytusu, w ukryciu jednak przed światem przepędzając czasem chwil parę w towarzystwie mojej książki i artykułów.

Dziś nawet, wśród huku zacieklej walki, dawny nasz stosunek utrzymuje się. Pan J., walcząc przeciwko mnie w Kurjerze warszawskim, jednocześnie w Tygodniku ilustrowanym korzysta z tego, co wyczytał w moich artykułach o impresjonizmie i pisze: „Okazuje się przeto, że zaprawa błękitna nie jest warunkiem sine qua non impresjonistycznego malowania, warunkiem, na który tak silny nacisk kładą niektórzy (pan J. np.) krytycy impresjonizmu” — i to w tymże samym tygodniu, w którym fioletowy obraz Clause’a stawia jako znakomite dzieło impresjonizmu! Lepiej jeszcze, gdyż w polemicznym artykule Kurjera warszawskiego, w którym się tak nademną wydziwiał, używa wyrażen wziętych z mego artykułu, jak np.: „mieszanie się barw na oku” — i staje jako obrońca impresjonizmu wobec mnie, który wykazałem, że napaści pp. Gersona i Jankowskiego na impresjonizm wynikają z tego, że obaj nie wiedzą, czego mają od impresjonizmu wymagać!

Konwenanse dziennikarskie nie pozwalają mi nazwać tu właściwem mianem tego sposobu urządzania się, — p. J., który mówi, że „to, co przeczuwamy, robi na nas silniejsze wrażenie” — zechce sobie dopowiedzieć resztę...

Czy jednak pan J. nie za mało robi sobie subjekeji z czytelnikami?

Czy to publiczne rozbieganie się z jednego i przebieganie w drugie, cudze ubranie, bez przeproszenia dam nawet, nie jest nadużyciem dobroduszości czytelników i powołania krytyka?

Stanisław Witkiewicza.

— Pożar.
Nocy dzisiejszej pod № 5-ym przy ul. Ordynackiej w fabryce przyborów myśliwskich wynikł pożar.
Wezwany trzeci oddział straży przybył niebawem na miejsce i ogień ugasił.
Straty wynoszą kilkadziesiąt rubli.

+ Dla ubogich.
Z Rawy w gub. piotrkowskiej piszą do nas:
"Na dzień 21-szy b. m. zapowiedziano, z przeznaczeniem dochodu w całości dla ludzi, potrzebujących pomocy, koncert amatorski w Rawie.
Mamy nadzieję, że cel ten będzie uznany i należyte przez ogół poparty.
W koncercie uczestniczą osoby w Rawie i w okolicy zamieszkałe."

+ Wybory.
Z Suwałk piszą do nas d. 15-go b. m.
"Na odbytych w d. 14-ym b. m. wyborach w towarzystwie straży ogniowej ochotniczej, większością głosów wybrani zostali do rozmaitych urzędów w zarządzie pp.: dr. Stanisław Lalewicz, Napoleon Wyrzykowski, Paulin Szwarz, Mikołaj Zawadzki, Władysław Chłudziński, Jan Bienkiewicz, Aleksander Dworakowski, Emil Jacyna, Gustaw Zabłocki, Władysław Smoleński, Józef Morawski i Zygmunt Maliszewski.
Z grona tych osób p. naczelnik gubernji zatwierdza naczelnika straży, pomocnika i sześciu członków do rady, pozostali zaś zaliczają się w poczet kandydatów."

+ Cukrownia w Piotrowinie.
W niedzielę odbyło się zgromadzenie uczestników przyszłej cukrowni w Piotrowinie.
Po długich obradach uchwalono przedłużyć termin uzupełnienia udziałów do dnia 1-go lipca r. b., oraz podnieść kapitał zakładowy o 100,000 rs., t. j. do wysokości 250,000 rs.
Do zarządu wybrani zostali pp.: Michał Gosiewski, Gustaw Grodziński, Jan Janiszewski, Jan Kleńkowski i Piotrowski; do komisji rewizyjnej pp.: Bogdan Broniewski, Ludomir Cywiński i Adam Przanowski.

+ Pożar fabryki.
W dopełnieniu wzmianki telegraficznej o pożarze przedziału wlny p. W. Hohna i sp. w Łodzi, korespondent nasz łódzki donosi, iż ogień wszczął się na pierwszym piętrze gmachu fabrycznego przy ulicy Wólczańskiej.
Działo się to w środę, o godz. 8-iej wieczorem.
Usiłując stłumić płomień w zarodku, na sale fabryczne puszczono parę i wodę.
Niewiele to jednak pomogło i w kilka minut płomień ogarnął wszystkie sale pierwszego piętra, w minut dwadzieścia zaś po wybuchnięciu pożaru, a więc z chwilą przybycia czterech oddziałów straży ochotniczej, cały gmach fabryczny stał już w płomieniach.
Energiczny ratunek straży, w celu umiejscowienia pożaru, trwał przez dwie godziny.
Doszczętnemu spaleniu uległy: dwupiętrowy budynek fabryczny, trzy asortymenty przedziałnicze i odpowiednia ilość maszyn pomocniczych wraz z nieznanymi wreszcie zapasami wyrobionej przędzy i surowej wlny.
Fabryka zatrudniała około 50-ciu robotników.
Naprzód obliczone straty wynoszą przeszło rs. 60,000.
Fabryka ubezpieczoną była w dwóch towarzystwach.
Piąty to już z rzędu pożar fabryki w roku bieżącym.

NOTATNIK TERMINOWY.

— D. 23-go lutego, w urzędzie powiatowym końskim, odbędzie się licytacja na odnowienie ratusza sztylowieckiego od rs. 908 kop. 12.
— D. 23-go lutego, w rządzie gubernjalnym siedleckim, odbędzie się licytacja na dokonanie robót: 1) na naprawę traktów gubernjalnych pierwszorzędnych w powiecie siedleckim od rs. 11,550 kop. 10—wadjum rs. 1,156; 2) na naprawę dróg i mostów w powiecie łukowskim od rs. 9,387 kop. 46—wadjum rs. 939; 3) na naprawę dróg i mostów w powiecie garwolińskim od rs. 10,249 kop. 10—wadjum rs. 1,025; 4) na naprawę dróg w powiecie bielskim od rs. 16,106 kop. 13—wadjum rs. 1,611.
— D. 23-go lutego, o godz. 5-ej po południu, w Towarzystwie dobroczynności odbędzie się posiedzenie członków wydziału ekonomiczno-administracyjnego.
— D. 24-go lutego, o godz. 5-ej po południu, w Towarzystwie dobroczynności odbędzie się posiedzenie członków wydziału egzaminacyjnego i wsparcia.
— D. 24-go lutego, o godz. 11-iej przed południem, w sali reursy obywatelskiej na Krak.-Przedm., odbędzie się posiedzenie członków zarządu kasy zaliczkowo-wkładowej emerytów warszawskich.

ZE ŚWIATA.

× Ze Lwowa donoszą nam pod d. 17-ym b. m.: „Hr. Felicja Marja Czarkowska, przebywająca stale w Paryżu,

która dawniej już złożyła 120,000 zlr. na utworzenie zakładu dla sierot chłopców we Lwowie, obecnie przeznaczyła znowu 140,000 zlr. na zakład dla sierot dziewcząt. Onegdaj odbyło się w tej sprawie posiedzenie u ordynata Czarkowskiego-Golejewskiego. Fundacja ta wejdzie w życie w jesieni r. b. W tym samym czasie utworzony zostanie także internat dla słuchaczy seminarjum nauczycielskiego, na który to cel przeznaczyła już dawniej hr. Czarkowska 27,000 zlr.—W sprawie reformy zakładu obłąkanych w Kulparkowie wyraziła ankieta przekonanie, że sposób leczenia i użycia środków leczniczych musi być pozostawiony lekarzom zakładu i że w zakładzie obłąkanych nie powinny istnieć środki dyscyplinarne, lecz tylko lecznicze.—Do Lwowa przybyła uczennica p. Kotarbińskiego, panna Aniela Bogusławska, która zaangażowana została na scenę tutejszą do ról lirycznych.

× Sezon koncertowy na tegorocznej wiedeńskiej wystawie muzyczno-teatralnej sprawi melomanom europejskim niemało rozkoszy. Punkt ciężkości jego stanowią będą koncerty symfoniczne, w wielkiej hali muzycznej urządzone trzy razy tygodniowo z programem doborowym, a wykonywane przez umyślnie w celach wystawowych, drogą konkursu, zorganizowaną potężną orkiestrę pod batutą prof. Graedenera. Oprócz tego projektowany jest długi poczet koncertów orkiestralnych pod kierownictwem najznakomitszych kompozytorów i kapelmistrzów chwili obecnej. Słynna orkiestra „Filharmoników” wiedeńskich (kapelmistrz Hans Richter), tudzież „Singverein” tutejszy przyrzekły udział swój w koncercie inauguracyjnym dnia 9-go maja i w wrześniowych festynach ogólnego niemieckiego *Musikfestu*. W maju da peszteńskie towarzystwo filharmonijne trzy koncerty orkiestralne pod kierunkiem Aleksandra Ercla. Zapowiedziano również liczne koncerty solowe pierwszorzędnych wirtuozów, tudzież wieczory muzyki kameralnej. W maju i w czerwcu odbędzie się cykl koncertów historycznych. Rozpocznie je koncert, poświęcony rozwojowi ludowej muzyki chrześcijańskiej, nastąpi produkcja *a capella* wielkich mistrzów muzyki kościelnej od XV-go do XVII-go w.; wykonania tych koncertów podjęto się tutejsze towarzystwo chóralskie św. Ambrożego (*Ambrosius-Verein*). Po jednym koncercie poświęca niemieckiej pieśni i madrygałowi; wykona je wiedeńska słynna „Sing-Academie”. Pójdą dalej historyczny wieczór oratoryjny (towarzystwo śpiewackie z Lipska); koncert, złożony z fragmentów pierwszych oper Cacciniego, Monteverdiego i Marcella (wiedeński „Wagnerverein”), koncert historyczny, poświęcony rozwojowi fortepianu itd. Rozumie się, że nie wchodzi w powyższy program przedstawienia operowe, które odbywać się będą w teatrze wystawowym, gromadząc najcelniejsze siły śpiewacze Europy.

× Modne kradzieże. Na tytuł modnych zasługują dziś kradzieże, dokonywane po muzeach. Świeżo miejskie muzeum gdańskie padło ofiarą. Skradziono w niem mianowicie za 1,000 marek monet i, co gorsza, złoczyńcy nie odszukano.

× Delegat do Indji. Monsignor J. Zaleski, o którym telegram doniósł, iż mianowany został delegatem kongregacji *de propaganda fide* do Indji, jest bratem zmarłej przed kilku laty ś. p. hr. Stanisławowej Kossakowskiej. W r. 1887-ym odbył mgr. Zaleski wraz z mgr. Agliardim, delegatem apostolskim, jako sekretarz delegacji, sześciomiesięczną podróż do Indji Wschodnich przez Suez, Ceylon, Madras, Kalkutę, Allahabas, Bombaj i Goę, gdzie są relikwie wielkiego misjonarza Indji, św. Franciszka Ksawerego, i gdzie arcybiskup jest zarazem patriarchą Indji Wschodnich. Mgr. Zaleski odznacza się nie tylko znajomością warunków misyjnych w Indjach, ale i zdolnościami, które mu zjednały powołanie na to zaszczytne stanowisko.

× Wspaniała nominacja. Niedawno temu w Japonji ktoś z pism miejscowych obdarzył Bismarka tytułem księcia Zanzibaru, a obecnie świeżo i pociesniejszą znacznie godność wymyśliły dla żelaznego kanclerza Chin. Pismo *Nord China Daily News* w podziw wprowadziło czytelników swoich następującą wzmianką, która i Europę doprawdy zadziwił jest w stanie: „Dowiadujemy się ze źródła niemieckiego—powtarzamy jednak wiadomość tę ze wszelkimi zastrzeżeniami—iż cesarz niemiecki mianował ks. Bismarka królem szwajcarskim. Tym sposobem nareszcie „dziki ten kraj” doczeka się może cywilizacji.”

BANKI MYDLANE.

Improwizacja Dumas'a (syna).
Pewnego razu Dumas, bawiąc w gościnie u znakomitego lekarza francuzkiego, Gistala, proszony był przez gospodarza domu o zapisanie się do albumu.
Dumas wziął album i zaczął pisać:
Gdy Gistal rozpoczął praktyki
I wstąpił do grona lekarzy,
Zamknięto szpitali bez liku...
— O, panie!—wołał zachwycony gospodarz—zawiele łaski, zawięle!
Ale zamilkł, gdy Dumas dopisywał wiersz ostatni:
Otwarto w dwójnasób cmentarzy...

Niechże kto powie, że teatr nie działa umoralniająco!
Czyż pani Gini-Pizzorni i pan Gini-Pizzorni nie głosili światu wczoraj w „Hugonotach”, ze sceny teatru Wielkiego, iż *nawet* w małżeństwie może panować zgoda w... duetach?...

≈ W dniu 6-ym b. m., o godz. 7-iej wieczorem, w kościele św. Anny (po-bernardyński) Jks. Franciszek Krupiński pobłogosławił związek małżeński kandydata praw Uniwersytetu Warszawskiego p. na Edmunda Dylewskiego, syna Adolfa i nieżyjącej Emilji z Wagów, z panną Jadwigą Schiwujówną, córką Hipolita i Wandy z Wolskich, obywateli tutejszych.
Bóg—łaską, los—szczęściem, ludzie—sercem życliwem niech w życiu całem darzą młodą parę.
677 M.

≈ W dniu wczorajszym, w kościele św. Aleksandra, wobec licznego koła znajomych i przyjaciół: pobłogosławionym został związek małżeński zawarty pomiędzy panną Stefanją, córką nieżyjącego Jana i Anieli z Nagrodzkich Buchowskich, b. właścicieli ziemskich, a p. Ludwikiem Komierowskim, urz. dr. żel. terespolskiej.
Przed i po skończeniu uroczystego aktu chóru „Dudy” wykonał odpowiednie pieśń religijną. 317r

— *sprostowanie*. — W zamieszczonej we wczorajszym ranem wydaniu *Kurjera* liście osób, które nadesłały fanty na tombolę, zamiast Mieczysława, powinno być Ignacy Kujewski

— Na Instytut moralnie zaniedbanych dziewcząt złożono rs. 1 z piśmie następującem: „Wielbicielewi głosu pewnej artystki. Jeżeli to szykana—to niezasłużona; jeżeli wynik dobrego serca—to trzeba było go skierować w stronę rzeczywiście biednych; jeśli zaś rehabilitacja—to w niewłaściwej wyrażona formie. W każdym razie rs. 1 złożony został w redakcji *Kurjera* na rzecz moralnie zaniedbanych dziewcząt.” M.

NEKROLOGJA.

S. P.
WŁADYSŁAW BIAŁOWAŚ,
młynarz, po długich i ciężkich cierpieniach, przeniósł się do wieczności dnia 18-go lutego 1892 r., przeżywszy lat 38. Pozostała żona wraz z dziećmi zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo, odbyć się mające w kościele Wszystkich Świętych na Grzybowie, dnia 21 lutego, to jest w niedzielę, o godzinie 10-iej zrana, a następnie na wyprowadzenie zwłok tegoż dnia i z tegoż kościoła, o godzinie 4-iej po południu, na cmentarz powązkowski. —320—

+ Ś. p. **EUFEMJA CZOSNOWSKA,**
opatrzona św. sakramentami, zasnęła w Bogu dnia 18 lutego 1892 r., przeżywszy lat 43. Pozostała w ciężkim smutku siostra zmarłej zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo, odbyć się mające dnia 20-go lutego, t. j. w sobotę, o godz. 10-iej i pół zrana w kościele św. Jana przy ulicy Świętojańskiej, oraz na wyprowadzenie zwłok z tegoż kościoła, w dniu 21-ym b. m., tj. w niedzielę, o godzinie 3-iej po południu, na cmentarz powązkowski dla złożenia ciała do grobu familijnego. —319—

+ Ś. p. **Wandzia Pfeiffer,**
jedyna córeczka Augusta i Władysławy z Berentów, zmarła w dniu 18-ym b. m., przeżywszy rok jeden miesiąc pięć. Wyprowadzenie zwłok nastąpi w sobotę, dnia 20-go b. m., o godzinie 2-iej po południu, z domu przy ulicy Chłodnej, na cmentarz ewangelicko-augsburski. —315—

W poniedziałek, to jest dnia 22-go lutego r. b., o godzinie 11-iej przed połud. odbędzie się nabożeństwo żałobne w górnym kościele św. Krzyża, jako w pierwszą rocznicę śmierci

S. P.
JÓZEFINY z RESZKÓW
Kronenbergowej.
Na smutny ten obchód zarząd oraz uczestnicy kasy pożyczkowej artystów teatrów warszawskich, zapraszają rodzinę, przyjaciół i licznych wielbicieli nieboszczki.
Wykonaniem będzie „Requiem” Mozarta. 2—321

+ W sobotę, to jest dnia 20 lutego, jako w rocznicę śmierci
Ś. p. Ksawery z Bielickich
GÓRECKIEJ. 2—671
odprawione będzie nabożeństwo żałobne w kościele św. Karola Boromeusza przy ulicy Chłodnej, o godzinie 10-iej rano, na które pozostały mąż i dzieci zapraszają krewnych i życiowych.
+ W sobotę, to jest dnia 20-go lutego, w rocznicę śmierci
Ś. p. Juljana Zabokrzeckiego,
byłego właściciela Orszewic, odbędzie się nabożeństwo za jego duszę w kościele św. Krzyża, o godzinie 10-iej rano. —672

TABELA WYGRANYCH

Loterii dobroczynnej dla ludności dotkniętej nieurodzajem.

Po 250 rubli. — (Według „Świeta”).

Table with multiple columns listing lottery winners and their amounts. Columns include names and winning amounts in rubles.

Continuation of the lottery table with names and amounts.

(Dok. nast.)

— Na mocy Najwyższej zatwierdzonych w dniu 18-ym listopada 1891-go r. przepisów o loterii dobroczynnej na rzecz potrzebujących w miejscowościach, nawiedzonych nieurodzajem w r. 1891-ym, wydawanie wygranych tej loterii uskutecznić będzie Bank państwa w Petersburgu, najpóźniej w czternaście dni po przedstawieniu wygranego biletu lub kuponu.

Na tej podstawie Bank państwa podaje do powszechnej wiadomości, że posiadacze biletów i kuponów wygranych mogą przedstawić te bilety i kupony wraz z odpowiednimi podaniami, poczynając od dnia ogłoszenia tabeli wygranych w *Prav. wiest.*:

1) w Petersburgu — w Banku państwa (w wyznaczonych na ten cel kasach) codziennie od godz. 10-ej rano do 2-ej po południu, przy czem wnoszący polanie otrzyma kwit na złożenie wygranego biletu lub kuponu z oznaczeniem dnia wypłaty wygranej.

2) W kantorach i filjach Banku państwa dla przesłania biletów lub kuponów do Banku państwa w Petersburgu, przy czem pobierana będzie opłata za przesłanie korespondencji i asekuracja wygranej. Na złożony bilet lub kupon interesant otrzyma kwit, a wygrane wypłacane będą przez kantory i filje, które wydały kwit, nie pierwszej jednakże, aż po otrzymaniu zezwolenia Banku państwa.

Pozamiejskowi posiadacze wygranych biletów i kuponów mogą również przesyłać je bezpośrednio do Petersburga do Banku państwa, wraz z podaniem, w którym ma być wymieniony numer biletu i seryj, suma wygranej, instytucja bankowa, z której wygrana ma być odebrana, a w razie żądania, aby wygrana odesłana została pocztą, adres dokładny, pod którym odnośna suma ma być przesłana, z pozostawieniem Bankowi państwa możliwości potrącenia z wygranej kosztów przesyłki i asekuracji. Korespondencję z biletem i podaniem adresować należy: Petersburg, Bank państwa (do wydziału loteryjnego).

— Dentysta *Zofja Guzman* wstawia zęby sztuczne, leczy i plombuje. Przyjmuje codziennie od 10 rano do 5-ej po południu. Szpitalna 3. 631

Od Leczniczy II

róg ul. Senatorskiej i Nowo-Miodowej (dom Roetzlera) Dr *Josef Zawadzki*, ord. klin. uniwersyteckiego, przyjmuje z cierpieniami organów trawienia (żołądka i kiszek) od 1—2 po poł. 355

APTEKA

magistra farmacji *L. Ziemińskiego* w Warszawie, ulica Marszałkowska róg Królewskiej, zawiadamia, że apteka została zaopatrzona w Maltz ekstrakt z Pepsyną z żelazem z nadfosforanem Wapna i z Chiną. 285r

Dr med. *Adolf Kozerski*, odbywszy praktykę szpitalną jako hospitant kliniki profesora Kaposińskiego w Wiedniu, udziela porady lekarskiej w chorobach skórnych i wenerycznych rano do 8, po poł. 4—6. Od 1—2 przyjmuje wyłącznie kobiety. Próżna nr 3. 334

POWOZY NOWE I UŻYWANE

wyrób solidny, ceny przystępne. *Fabryka K. Berger, Leszno nr 6.* 169

Edmund Makowski

właściciel magazynu białawego powrócił z Paryża.

Komitet Giełdowy Warszawski

Stosownie do § 14 ustawy giełdy warszawskiej z 1872 r. pierwsze ogólne zebranie członków zgromadzenia giełdowego oznaczone zostało na dzień 9 (21) lutego 1892 r., to jest w niedzielę i odbyć się ma o godz. 1 z południa w gmachu giełdy przy ulicy Królewskiej.

Przedmiotem obrad będzie:

1) Sprawozdanie komitetu giełdowego z dochodów i wydatków za 1891 r.

2) Wybór 3-ch członków zgromadzenia do uskutecznienia rewizji ksiąg i dowodów rachunkowych powyższego sprawozdania, tudzież sum zgromadzenia giełdowego.

3) Rozpatrzenie i zatwierdzenie projektu etatu dochodów i wydatków na r. 1892.

Podając o powyższem do wiadomości pp. członków zgromadzenia, komitet giełdowy ma honor przypomnieć, że, stosownie do § 15 ustawy giełdowej wszyscy członkowie obowiązani są znajdować się na wspomnianem zebraniu i że nie przybywający na nie bez ważnych powodów ulegną karze pieniężnej rs. 1 na korzyść warszawskiej rady miejskiej dobroczynności publicznej. 307r

KORESPONDENCJA PRYWATNA.

— Prawdźciowi. A że nie wierzysz dla mnie nie nowina, Brak wiary mojej treści, boleć już zaczyna. I że cię tylko pożera, wiem ją dobrze o tem, O zmianie form zewnętrznych, to dowiesz się potem.

A że ja się nie zmienię, jestem przekonana, Gdyby nawet wypadło — prosić o to pana. Jak się do was zwracam, spotykam brak wiary, Czyżby byli bezduszni? — *Darwina ofiary?* 674 *Kamea.*

— „Niola” sobota lub niedziela, lecz proszę przeczytać „porannego” Kurjera z zeszłej soboty. 680

— Komu i czemu zawdzięczam szczęście otrzymania dwukrotnie świeżych fijołków? — *A. R.* 675

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Księgarni nakładowej S. LEWENTALA

w Warszawie, Nowy-Świat Nr 41.

- Bałucki Michał. 250,000 powieść. Rs. 1 kod. 30. Zmgłóm spolecznym powieść i Profesorka obrazek z natury, tom jeden kop. 90. Esteja. Fuga Bacha powieść rs. 1 kop. 20. Za Oceanem powieść. Rs. 1 kop. 20. Tejez autorki: Kartki z życia kobiety, powieść oznaczona zaszczytnie na konkursie „Kurjera Warszawskiego”, z 52 ilustracjami Czesława Jankowskiego; na welinie. Rs. 2. Rutkowski Jan. Pajęczyna: zbiór nowel z 34 ilustracjami Czesława Jankowskiego, na papierze welinowym. Wydanie ozdobne. Rs. 1 kop. 80. Zacharjasiewicz Jan. Moje szczęście, powieść. Rs. 1 kop. 20. M. Guyau. Wychowanie i dziedziczność przełożył J. K. Polocki. Rs. 1 kop. 35.

- Konar Alfred. Przed słubem. Zbiór nowel, str. 946. Rs. 1 kop. 20. Franciszek Kostrzewski. Pamiętnik z 35 ilustracjami w tekście. Rs. 1 kop. 50. Łękowski Julian. Na Bożym ścieżce. Nowelle i obrazki. Rs. 1. Dr. Ludwik Matanson. Higiena praktyczna w dwóch częściach. Rs. 3 kop. 50, z przesyłką na prowincję rs. 4. A. Wallace. O cudach i nowoczesnym spirytyzmie z trzeciego wydania oryginału przełożył J. K. Polocki. Rs. 1 kop. 35. Weryho Marja. Gimnastyka dla dzieci od 4 do 9 lat. Podręcznik do użytku rodziców i wychowawców, opatrzone w tekście 52 rysunkami i nutami muzycznymi. Cena egzemplarza broszurowanego kop. 60, kartonowanego kop. 75.

Zlecenia z prowincji uskuteczniają się także i za zaliczeniem pocztowym. Przesyłka pocztowa wynosi po kop. 20 z każdego dzieła, przy czem cena prowincjonalna nie jest ogłoszona. — Nabywać można we wszystkich znaczniejszych księgarniach. 169r

Świeżo wyszła z druku i jest do nabycia we wszystkich księgarniach książka p. t.

Moje konkury

przez

Ksawerego Aleksotę

Cena kop. 60, z przesyłką kop. 75.

Skład główny w księgarni

Teodoa Paprockiego i S-ki

w Warszawie, Nowy-Świat № 41. 228r

Złoty Medal 1835 r.

KASSY ogniotrwale Roberta Bohtego, Nowy-Świat № 44

SPECJALNA FABRYKA nagrodzony medalami na wystawach Europejskich i Amerykańskich. — Wyrób pierwszorzędny. — Ceny niskie, znaczący wybór. — Cenniki z rysunkami wysyłają się bezpłatnie. 211r

ZŁODZIEJ,

który zajrzał nie proszony do szufiady dnia 14-go b. m., wieczorem i z dużego pugilaresu wyjął mniejszy, zawierający oprócz kilkunastu rubli, różne notatki, bilety etc., może będzie na tyle uprzejmy i pieniądze zatrzyma, a przedmioty nie mające żadnej dla niego wartości, odesła na ulicę Hortensja № 5, mieszkania 7. 256

O CIERY

roste, młode z rodowodami, zdane do rozplodu i zaprzęgu, są do sprzedania. Nowy-Świat 25. 232

W Administracji dóbr Nieborów, p Łowicz, do sprzedania BAŻANTY żywe i bite,

po cenie następującej: Za kurę żywą rs. 2 kop. 50, za koguta żywego rs. 3; za parę kogutów bitych rs. 4 kop. 50. — W porze właściwej, t. j. w końcu miesiąca Kwietnia, jajka Bażantów świeże po kop. 35 sztuka. — Zamówienia przyjmuje Administracja dóbr Nieborów, p. Łowicz, lub też w Warszawie p. Szawlowski, Białńska № 14. 166

NA ŚLUBNE

wyprawy urządzenia Kuchenne ze znacznym rabatem.

poleca Adam Kempński, Senatorska 22, róg Bielańskiej. 213r

W dniu 22 Lutego r. b., to jest w Poniedziałek rozpocznie się w Magazynie Bławatnym

EDMUNDA MAKOWSKIEGO,

WYPRZEDAŻ

wysortowanych materiałów jedwabnych, welnianych letnich i zimowych na suknie, Sukien odpasowanych, Zefirów, Satinette, Brokatel, Aksamitów w deseń, Welwetów, Fularów, Gaz jedwabnych, Galonów, Haftów, Wachlarzy, Boa i innych oraz znacznej ilości

RESZTEK

od 1 łokcia do 10, po cenach bardzo niskich.

226R

258

Warszawa, dnia 13 Lutego 1892 roku.

Mamy zaszczyt donieść, iż na mocy Koncesji udzielonej w dniu 17 Września 1891 roku przez p. Ministra Spraw Wewnętrznych, za zgodą pp. Ministrów Finansów, oraz komunikacji lądowej i wodnej, jak również na mocy Urzędowej umowy zawartej przed Rejentem H. Ciunkiewiczem, otworzyliśmy w Warszawie, Krakowskie Nr 2, pod firmą:

„A. Paszkowski & J. Żeliszawski,“

pierwszy Koncesjonowany i Kaucjonowany Dom Handlowo-Komisowy pierwszego rzędu: a) Spławu drzewa, zboża, wszelkich towarów i transportów na Wiśle, oraz wszystkich rzekach w Królestwie; b) Najmu i dostarczania retmanów i flisaków; c) Ładowania berlinek; d) Przeprowadzania (ankrowania) tratw przez linję mostów i e) Ekspedycji i gwarancji cła na komorach wodnych.

Zadaniem naszym jest, prowadzić interes solidnie, zadowolnić w zupełności Szanownych Klientów, a dane nam łaskawie zlecenia spełniać akuratanie, możliwie tanio i spiesznie, w czym dobre chęci nasze, zawiązane stosunki i posiadany odpowiedni kapitał, skutecznie nas poprą.

Dom nasz Handlowy, jako Koncesjonowany i Kaucjonowany pierwszego rzędu, dotychczas jedyny w Kraju, ma wyłączne prawo, zabezpieczone Art. 1197 Kodeksu Karnego wydanie 1885 r., za działalność zaś prawdziwą, odpowiada z kaucji złożonej do Kasy Państwowej.

Polecając się życzliwym względem, zostajemy z poważaniem

A. Paszkowski & J. Żeliszawski.
Krakowskie Nr 2.—Telefonu Nr 66.

W NOWYM TATTERSALLU,

Trębacka Nr 11, 257

odbędzie się w d. 3 Marca r. b., o g. 11 przed poł.

LICYTACJA

na konie wierzchowe, zaprzęgowe, ogiery stadne i ekwipaże.

MAGAZYNIER

potrzebny.—Kaucja 3,000 rs. na umiarkowany procent, wymagalna do obrotu.—Gwarancja kilkanaście tysięcy w towarach będących na składzie.—Pensja mniej więcej 50 rubli miesięcznie.—Oferty przyjmuje Kurjer „Kupiec gildyjny.” 280

Nagroda rs. 25.

We Środę, 5 (17) b. m. w Teatrze Wielkim skradli mi z kieszeni pugilares, w którym znajdowały się pieniądze oraz 2 weksle in blanco: jeden na rs. 500 z podpisem M. Walda, drugi zaś na rs. 300 z podpisem A. Walda i pasport mój z różnymi kwitami.—Zatem upraszam o łaskawe poinformowanie mnie w razie zjawienia się owych weksli.—Nadmieniam, iż na każdym wekslu znajduje się jeden wiersz pisany po hebrajsku. 259

L. SPIRA. Leszno 44.

OGŁOSZENIE.

227r

St.-Petersburski pułk Grenadierów wzywa niniejszem życzących podjąć się oczyszczenia dołów do zlewu i śmieci w Koszarach Sapieżyńskich i Sierakowskich, ażeby przybyć racyli do kancelarii pułkowej w dniu 12 (24) b. m. Lutego, o godzinie 12-ej w południe, dla zawarcia stosownej umowy,

Wspólnik

z kapitałem 18,000—20,000 rs., potrzebnym jest do interesu fabrycznego w Łodzi, egzystującego od lat 10.—Oferty składać w Kancelarji Kurjera w Łodzi sub „20,000.” 215r

Przywilej na Rossję za Nr 13192.

Zatwierdzone przez Petersburski Urząd Lekarski, jako nie zawierające nic szkodliwego

AROMATYCZNE PASTYLKI

do przygotowania różnych trunków i owocowych limoniad, fabryki

GLÄSCHKE & WIEDNER

w PETERSBURGU.

Cennik.

Pastylki do trunków.		do limoniad.	
Nr 1 Arak,	} po 15 kop.	Nr 22 Marasquino,	} po 15 kop.
2 Koniak,		23 Curaçao,	
3 Rum,		24 Mandarynowy,	
4 Absent,		25 Cesarski,	
5 Genewska,		26 Różany,	
6 Kirsch,		27 Aromatyczny,	
7 Żytniówka,		28 Waniljowy,	
8 Jarzębinowa,		29 Alaschkümmel,	
9 Holenderska,			
10 Ryński balsam,			
11 Angielska gorzka,			
12 Cesarska			
13 Angostura,			
14 Żółdkówka,			
15 Szwajcarska,			
do likierów:			
20 Benedyktyn,	} po 10 kop.	41 Ananasowa,	} po 10 kop.
21 Chartreuse,		42 Morelowa,	
	43 Bananowa,		
	44 Wiśniowa,		
	45 Gruszowa,		
	46 Poziomkowa,		
	47 Cytrynowa,		
	48 Malinowa,		
	49 Brzoskwiniowa,		
	50 Porzeczkowa,		

Skład główny na Królestwo Polskie

Józef Kleinadel,
Warszawa—Królewska 39, wprost Giełdy.—Telefonu 280. 261

SKŁAD

duży, widny, suchy i z windą, do wynajęcia zaraz. Bliższa wiadomość w Biurze technicznem, Miodowa 15. 221R

Najwyżej Zatwierdzone Towarzystwo Handlu Herbatą i Składów

BRACIA K. I S. P O P O W

ZARZĄD w MOSKWIE, na Moście Kuźnieckim, w domu Braci Tretjakow.

Własne Magazyny Towarzystwa:

w Moskwie na Moście Kuźnieckim, d. br. Tretjakow.
 „ przy Strastnom monast., d. Dubrownych.
 „ przy Bramie Kałużskiej, d. Hajdina.
 „ przy Bramie Krasnej, d. Golikowa.
 „ na rogu Tagańskiego pl. i ul. Semenowskiej, d. Kosiczkina.
 „ przy Bramie Ilińskiej, d. Tow. Łubiańsko-Ilińskich składów handlowych nr. 32.
 „ przy Bramie Miasnickiej, d. Firsakowej.
 w Petersburgu na Newskim prospekte, wprost Soboru Kazańskiego, dom Hansena.
 w Warszawie przy ul. Senatorskiej nr. 46.
 „ Nowy-Swiat, d. hr. Stadnickiej, nr. 1252.
 w Woroneżu Wielka Dworńska ul., d. Samofałowa.
 w Kijowie ul. Aleksandrowska, d. Łyczkowa.
 „ na Kreszchatkie, d. Kirheina.
 w Astrachaniu ul. Ekaterynińska (Moskiewska) d. Rady opiekuńczej szkoły powiatowej armiańskiej agababowskiej.
 w Baku przy rogu ul. Gubernjalnej i Cicianowskiej d. Melikowa.
 w Wilnie ul. Wielka, wprost teatru, d. Pupkinej.

w Dynaburgu ul. Petersburska, dom Lewit.
 w Ekaterynostawiu Nowo-Gościnny rząd, d. D. Dugit, magazyn Nr. 2.
 w Ekaterynodarze ul. Krasna, d. Konaszenko.
 w Jelcu ul. Targowa, d. Nazarowa.
 w Kazaniu ul. Woskresieńska, d. Babkinej.
 w Kamieńcu podolskim na pl. Targowym, d. zarządu miejskiego.
 w Kiszyniewie róg ul. Gościnnej i Gubernjalnej, dom Szwarcza.
 w Kownie ul. Petersburska, d. Pojarkowa.
 w Kursku ul. Moskiewska, d. Gładkowej.
 w Łodzi ul. Piotrkowska, d. Konstadta, 783.
 w Mińsku róg ul. Gubernatorskiej i pl. Sobornego, d. Polaka.
 w Mohylewie (gub.) róg Wielkiej Sadowej i Pocztowej, dom Lewina.
 w Niżnym Nowgorodzie na Wielkiej Pokrowce, dom Makiejewa.
 „ Niżny Bazar, d. Blinowa.
 w Nikolajewie ul. Soborna, d. Mironienko.
 w Odessie ul. Deribassowska, d. Czerepiennikowej.

w Orle ul. Bołchowska, dom Zorinej.
 w Penzie ul. Moskiewska, d. Szyszko.
 w Pskowie ul. Sergijewska, d. Herasimowa.
 w Rydze ul. Izwiestkowa, d. nr. 6.
 w Razaniu ul. Pocztowa, d. Szulgina.
 w Rostowie n. Donem Wielka Sadowa, d. Mordowcewa.
 w Rybinsku ul. Krestowa, d. Zimina.
 w Rewlu ul. Gliniana, d. Demina.
 w Samarze ul. Dworańska, d. Szybajewej.
 w Saratowie ul. Nikolska, dom Luterańskiej gminy kościelnej.
 w Sewastopolu Nachimowski prosp., d. Mazurowa.
 w Symferopolu ul. Policyjna, d. Pape.
 w Smoleńsku ul. Błagowieszezeńska, d. Pawłowa.
 w Twerze ul. Miljonna, d. Swietogorowa.
 w Tyflisie Prospekt Gołowiński, d. Mirymanowa.
 w Tambowie ul. Nosowska, d. Grigorjewej.
 w Tuła róg ul. Kijewskiej i per. Bezimiennego, d. Szczerbaczewej.
 w Charkowie ul. Pietrowska, dom własny.
 w Jarosławiu w Gościnnym dworze, 1-szy korpus, N-ra 11 i 12.

Adres telegraficzny dla ZARZĄDU i Magazynów własnych „KSPPOPOW”.

C E N N I K :

Herbata czarna	Nr. 0, za funt rs. 4.—
„ „	Nr. 1, za funt rs. 3.—
„ „	Nr. 2, za funt rs. 2.80
„ „	Nr. 3, za funt rs. 2.60
„ „	Nr. 4, za funt rs. 2.30
Ósemki (1/8 funta) na ceny	18 kop. za paczkę.
„ „	25 kop. „
„ „	30 kop. „

Herbata czarna	Nr. 5, za funt rs. 2.10
„ „	Nr. 6, za funt rs. 1.90
„ „	Nr. 7, za funt rs. 1.70
„ „	Nr. 8, za funt rs. 1.50
„ „	Nr. 9, za funt rs. 1.40
Paczki 3-złotnikowe	kop. 5
„ 3 „	kop. 10

Herbata Towarzystwa rozważa się na funty, półfunty, ćwierćfunty i ósemki w Składzie Głównym w Moskwie, przy ul. Aleksiejewskiej, w pobliżu Monasteru Aleksiejewskiego, dom własny, gdzie też okleja się banderolą rządową, której brak dowodzi, że etykieta jest podrobiona, na co zwracamy uwagę PP. Konsumentów naszej herbaty.

Warunki sprzedaży.

Przesyłka herbaty pocztą do Rosji Europejskiej przyjmuje się przez Magazyny Towarzystwa na rachunek własny i nie daje się z niej żadnego ustępstwa. Przy przesyłce za pomocą transportu i niemniej niż 50 funtów lub za 100 rs. czyni się ustępstwo 14%, wszelkie zaś koszty przesyłki ponosi nabywca. Przy sprowadzaniu herbaty za zaliczeniem powinien być wysłany zażadek conajmniej 15% z ogólnej sumy zamówienia (herbata wysyła się wyłącznie przez Towarzystwo Rosyjskie i kantor komp. „Nadieżda”), kwity zaś agentów kantorów transportowych i dróg żelaznych, jako dowód zapłaty, dokonanego nie towar pobrania (zaliczenia—nachnahme), winny być bezzwłocznie wysłane do tego magazynu, z kąd towar został wysłany.

Woda przeczyszczająca

Mineralna naturalna źródła

FRANCISZKA JOZEFA

W Budapeszcie.

Według zdania powag medycznych, działa rzeczywiście skutecznie, łagodnie i bez wszelkich złych następstw. Poleca się jako wodę przeczyszczającą nie zawierającą w swym składzie szkodliwych dla zdrowia części.—Dostać jej można wszędzie.—Dla normalnego użycia wystarcza lampka od wina dziennie.

Działa pewnie, skutecznie i łagodnie przy obstrukcji i jej następstwach, zatłuszczeniu wątroby, katarach żołądka i kiszek hemoroidach i cierpieniach kobiecych.

10R

DYREKCYJA W BUDAPESZCIE.

MAGAZYN MEBLI

nowych i używanych

ZALEŚKIEGO i S-ki

w Warszawie, Marszałkowska № 137.

1. Posiada wielki wybór mebli wykwiutych i skromnych.
2. Przyjmuje zamówienia i urządza apartamenty podług rysunków.
3. Dział tapicersko-dekoracyjny, odpowiada wszelkim wymaganiom.
4. Kupuje, sprzedaje i wynajmuje mało używane.

Ceny b. umiarkowane, ale stałe.

W Warszawskim Zarządzie Dóbr Państwa

(Aleja Ujazdowska Nr 6),

dnia 12 (24) Marca 1892 roku, o godzinie 12-iej w południe, odbędzie się licytacja in plus, na sprzedaż placów przy ulicy Miodowej.—Licytacja rozpocznie się na plac oznaczony literą:

A. Przestrzeni 3385 □ łokci, od sumy rs.	28,690 kop. 87½.
B. „ 3280 „ „ „ „	24,675 kop. 75.
C. „ 4275 „ „ „ „	24,910 kop. 31½.
D. „ 4635 „ „ „ „	20,879 kop. 72½.
E. „ 2930 „ „ „ „	13,205 kop. 67½.
F. „ 2420 „ „ „ „	9,531
G. „ 3550 „ „ „ „	15,978 kop. 37½.

Warunki sprzedaży i plan, można przejrzeć w tymże Zarządzie w dni biurowe. 196r

T. Żarski

LUTNISTA,

Krakowskie-Przedmieście 53.

Przywraca głos pierwotny nieomylnie Instr. Smyczkow. przez korekty popsutym.—Wyra-bia nowe z głosem Silnym, Szlachetnym i Skończonym, z gwarancją.—Posiada Struny i wszelkie przybory w najlepszym ga-tunku. 188R

KONICZYNE:

czerwoną, białą, szwedzką, przelot, tymoteusz i t. p., jak od lat wielu, kupuje.—Upraszam o oferty wraz z próbami i terminem dostawy. Skład Nasion H. Friedlaendera, Senatorska 44 w Warszawie. 231

Sól Wiesbadeńska

ze źródła

„KOCHEBRUNNEN”

Czysty produkt natury, od wielu lat znany, tysiącrotnie wypróbowany przez lekarzy, powszechnie zalecany jako środek leczniczy w cierpieniach żołądka i kiszek, w zaburzeniach trawienia, w cierpieniach organów oddechania etc. etc.

Zawartość soli jednego słoika, odpowiada zawartości i co zatem idzie skuteczności

34—40 pudełek pastylek.

Cena za słoik rs. 1 kop. 50.

Prawdziwy tylko w naczyniach jak obok przedstawiono. 71

Skład Główny w aptekach: D-ra T. Heinrich, H. Kucharzewskiego oraz Lilpopa i Treutlera.

w Warszawie.

Ample i Latarnie Weneckie,

według modeli z kościoła św. Marka i pałacu dożów w Wenecji.

poleca S. Gąsiorowski, Chmielna 35.

